

Arrest

nr. 120 692 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 tot herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VALKIERS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De rechtsgrond van dit bevel om het grondgebied te verlaten is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit bevel wordt op 11 maart 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 22 maart 2013 stelt de verzoekende partij, onder meer, tegen dit bevel beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest met nummer 120 170 van 6 maart 2014.

Op 23 juli 2013 wordt voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2013, onder instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een eerste maal aan de verzoekende partij herbevestigd naar aanleiding van een administratieve controle door de lokale politie regio Turnhout. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de elektronische rol van de Raad blijkt dat de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep zou hebben ingesteld.

Op 27 augustus 2013 wordt voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2013, onder instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een tweede maal aan de verzoekende partij herbevestigd naar aanleiding van een administratieve controle door de lokale politie zone Kempen. Dit is de bestreden beslissing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 12 november 2013 het volgende gesteld:

“Het beroep is ontvankelijk, daar het niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

De bestreden beslissing betreft een op 27 augustus 2013 meegedeelde herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name een bevel van 28 februari 2013 dat op 11 maart 2013 ter kennis werd gebracht. De annulatie van voornoemd bevel werd reeds gevraagd bij de Raad op 22 maart 2013 (beroep gekend onder rolnummer 122 732). De thans bestreden beslissing van 27 augustus 2013 betreft een loutere “herbevestiging” van een eerdere beslissing en kan zodoende niet worden beschouwd als een uitvoerbare administratieve rechtshandeling.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 15 november 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

2.4 In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 januari 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst erop dat partijen bij beschikking werd gemeld dat het beroep kan worden verworpen met toepassing van een louter schriftelijke procedure omdat het onontvankelijk voorkomt en dat de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar*

verzoekschrift en haar schrijven van 15 november 2013. De verwerende partij verwijst naar de beschikking. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar haar verzoekschrift en *“haar schrijven van 15 november 2013”*, met name haar verzoek tot horen, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Er dient bovendien op gewezen dat, gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. Immers is niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij geen enkel inhoudelijk argument waarom zij het niet eens is met de inhoud van de beschikking. Gelet op het voorgaande blijft de inhoud van de beschikking overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2013, onder instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, blijkt de stukken van het administratief dossier reeds op 23 juli 2013 een eerste maal aan de verzoekende partij wordt herbevestigd. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de elektronische rol van de Raad blijkt dat de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep bij deze Raad zou hebben ingesteld. Huidige bestreden beslissing blijkt derhalve een loutere herhaling van een eerdere herbevestiging, die niet werd aangevochten.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat het beroep niet gericht is tegen een uitvoerbare beslissing en zodoende onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET